

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням адвокатського об'єднання "Сприяння" щодо офіційного тлумачення положень статті 4 Закону України "Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції"

м. Київ
27 грудня 2001 року
№ 43-у/2001

Справа № 2-35/2001

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича – головуючий,
Вознюка Володимира Денисовича – суддя-доповідач,
Євграфова Павла Борисовича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,
Яценка Станіслава Сергійовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням адвокатського об'єднання

“Сприяння” щодо офіційного тлумачення положень статті 4 Закону України “Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції” від 17 липня 1997 року.

Заслухавши суддю-доповідача Вознюка В.Д. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб’єкт права на конституційне звернення - адвокатське об’єднання “Сприяння” (далі – об’єднання) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 4 Закону України “Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції” від 17 липня 1997 року щодо права підсудного на виклик та допит свідків.

Необхідність в офіційному тлумаченні суб’єкт права на конституційне звернення обґрунтовує тим, що, на його думку, має місце неоднозначне застосування названої норми судами України, що призводить до порушень конституційних прав і свобод людини.

2. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних звернень (подань) відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Як впливає з ухвали судової колегії у кримінальних справах Київського міського суду (далі – ухвала), 29 березня 1999 року Старокиївський районний суд міста Києва постановив обвинувальний вирок щодо громадянина Ксендікова О.В., захист якого здійснювали адвокати об’єднання. Ксендікова О.В. було засуджено за вчинення декількох злочинів, передбачених різними статтями Кримінального кодексу України. З ухвали також впливає, що при розгляді цієї справи по першій інстанції суд відмовив у задоволенні клопотання про допит свідків, які були допитані слідчим, але не були включені до обвинувального висновку. Судова колегія у кримінальних справах Київського міського суду касаційну скаргу залишила без задоволення, а обвинувальний вирок – без змін. Перевіривши в порядку нагляду зазначені рішення, Голова Київського міського суду та заступник Голови Верховного Суду України не знайшли підстав для їх опротестування. У відповіді

Голови Київського міського суду, зокрема, зазначено, що доводи скарги про порушення права на захист у зв'язку з відмовою судом в задоволенні клопотання про виклик до суду свідків не дістали підтвердження, оскільки докази, які містяться у справі, є достатніми для прийняття законного рішення. Заступник Голови Верховного Суду України не вбачає підстав для витребування цієї справи та принесення протесту.

4. Відповідно до статті 42 Закону України “Про Конституційний Суд України” однією з вимог щодо змісту конституційного звернення є наявність обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України та законів України. Згідно зі статтею 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод. Цих вимог у конституційному зверненні не дотримано. Фактично оспорюється законність рішення Старокиївського районного суду міста Києва в частині правильності застосування норм Кримінально-процесуального кодексу України, що є компетенцією судів загальної юрисдикції і відповідно до статті 14 Закону України “Про Конституційний Суд України” не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Тому підстав для відкриття конституційного провадження у даній справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням адвокатського об'єднання “Сприяння” щодо офіційного тлумачення положень статті 4 Закону України “Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції” від 17 липня 1997 року на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ